

Påstandene – og dem har jeg hørt nogle af i dag – bygger først og fremmest på rygter og fornemmelser, for problemet er jo ikke, at de arbejdsløse ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet. Det er arbejdsmarkedet, der ikke står til rådighed for de ledige. Der er mangel på arbejdspladser. Derfor synes jeg også, at det er forkert, at hele diskussionen bl.a. her i efteråret er kommet til at handle meget mere om rådighed end om spørgsmålet om at få arbejdspladser.

Det er også grotesk, synes vi, at nogle af de stramninger omkring rådighed, som vi gennemfører nu, er stramninger, som den borgerlige regering ikke kunne få igennem tidligere, hvilket jo hænger sammen med, at både Socialdemokratiet og fagbevægelsen ville have protesteret.

Vi er glade for, at regeringen har erkendt, at der er problemer i den arbejdsmarkedsreform, som kun er et års tid gammel, endda knap og nap, at der er problemer omkring handlingsplanerne og også omkring jobtræningen, som kun få ledige reelt har fået.

Der er en række ting i det her, som vi er klart imod. Det drejer sig for det første om, at det aftaleprincip, som stadig væk er gældende, ikke gælder i det øjeblik, der er uenighed; for der står udtrykkelig, at arbejdsmarkedsmyndigheden alene skal kunne fastlægge det konkrete tilbud ud fra det aktuelle behov på arbejdsmarkedet.

Vi er heller ikke enige i, at fireugersreglen behøver at blive helt afskaffet. Hvis den endelig skulle være forkortet, mener vi i hvert fald, at den burde være f.eks. fjorten dage.

Det er godt, at man fjorten på at gøre jobtræningsforløbet længere. Men på den ene side er der en ubetinget pligt, og hvad er retten på den anden side? Hvis vi skulle have været med, ville vi have set på, hvad det var, de fik ret til. De får ret til at arbejde på fuld tid, siger fru Pia Christmas-Møller, men fuld tid må så betyde en meget lav løn.

Derfor mener vi, at selv om man taler om ret og pligt, er der i høj grad langt mere pligt i delperiode 2, end der er ret. Der ligger en klar stramning i, at man ved et afslag på et jobtilbud, som man ikke bryder sig om, fordi man overhovedet ikke synes, man kan leve op til det, ikke længere har ret til at sige fra, og derfor er der tale om en ubetinget pligt.

I det her har man også i forhold til den gamle arbejdsmarkedsreform i langt højere grad taget udgangspunkt i, hvad arbejdsmarkedet har brug for, hvad systemet har brug for, mere end

hvad det enkelte menneske har brug for. Så på det punkt må man sige, at der er tale om en forringelse, selv om det om andre punkter må siges, at det, der lå i den gamle arbejdsmarkedsreform, ikke var noget at råbe hurra for.

Det siger sig selv, at vi vil stemme imod forslaget, når det skal vedtages her i Folketinget. Men vi vil selvfølgelig følge det og se på de konsekvenser, det får, på samme måde som hr. Helge Sander sagde det: at han havde det røde kort med. Det er en rar ting at vide for ministeren, at dette her var det gule kort – det røde kort kommer i september. Hvis ikke det er i orden, vil vi følge det nøje og se, i hvilket omfang de problemer, som vi forudser i forhold til de ledige, kommer til at passe.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersén (S):

Til hr. Aage Frandsen vil jeg sige, at jeg nu alligevel synes, at det generelle billede må være, at vi glæder os over, at vi med disse initiativer giver nye muligheder for, at en række ledige kan komme i beskæftigelse.

Når man hører diskussionen, forekommer det mig en gang imellem, at det næsten er forkert, at nogen kommer i arbejde. Det er jo det, det her skal bruges til: at flest muligt kommer i beskæftigelse, og at flest muligt får en mulighed for at bide sig fast på det ordinære arbejdsmarked. Det er det, som er hele opgaven i det, vi er i gang med.

Og så vil jeg godt henvise til det område, jeg selv kommer fra, hvor opsvinget åbenbart starter denne gang, som det har gjort utrolig mange andre gange. Der har man haft et fald i arbejdsløsheden inden for det sidste år på 28 pct., og man har kommuner derovre, hvor arbejdsløshedstallet er nede på 5 pct.

Det er sådan nogle tal, der gør, at man er nødt til at sikre, at hvis man har brug for arbejdskraft i virksomhederne, kan man også ret hurtigt klare disse handlingsplaner og få lavet aftaler. Ledige kan naturligvis stadig væk komme i arbejde fra dag til dag, men er der brug for uddannelse først, forudsætter det en handlingsplan, og det er det, der kan sættes i værk lidt hurtigere, end det kunne før.

Jeg synes, det er rigtigt, når det går på den måde, og jeg kunne næsten få lyst til at invitere hr. Aage Frandsen over for at se, hvordan det foregår i sådan et vækstområde. Det kunne måske være nyttigt for forståelsen.